že příhoda udála se na ten způsob, že žalobce, ač byl osobou cizí, vnikl do takto uzavřeného cizího dvora a přes zuřivý štěkot psa do dvora vešel, čímž uvázaný pes byv tím podle své přirozené vlastnosti k bdělosti hlídacího psa vydrážděn se od řetězu utrhoval a na konec i utrhl. Uváží-li se tyto okolnosti, za nichž ku kousnutí žalobcově došlo, lze souhlasiti plně s názorem soudu první stolice, že žalovaný, pokud se týče jeho lidé tento způsob opatření psa za daných poměrů s ubezpečením mohl a směl pokládati za takový, že jím ohrožení bezpečnosti třetích osob zamezeno jest.

Dovozuje-li přes to odvolací soud v odůvodnění napadeného usnesení nedostatečnost tohoto opatření v podstatě z toho důvodu, že se řetěz přetrhl a uvázání psa nebylo tudíž dostatečně pevné a bezpečné, a že uzavření dvora na petlici nebylo rovněž dostatečným, ježto si ji žalobce mohl z venčí otevříti, dovozuje ji a posteriori z konečného výsledku samého, totiž z nepředvídatelných a neďomyslitelných náhod, které přece nastaly a takto ukázaly, že zabezpečení nebylo přece zcela úplné. Touto argumentací staví se však odvolací soud již na půdu prostého ručení za výsledek. Schváliti jest tedy názor soudu prvého, že žalovanému vzhledem na zjištěný způsob opatření psa z poškozující příhody viny a zodpovědnosti přičísti nelze . .

Rozh. nejv. s. z 5. května 1925 č. R I 364.

J. Šindlar.

Vlastník koně, vinou jiné osoby usmrceného, smí žalovati i sám tuto na náhradu škody — třebas je pojištěn a podle pojišťovací smlouvy přechází jeho nárok na náhradu škody na pojišťovnu a tato je jen povinna vydati mu rozdíl mezi odškodným, které mu sama dala a vyšším odškodněním, které odsouzen byl zaplatiti, ovšem jen co do částky, převyšující náhradu, kterou dala mu pojišťovna.

Z důvodů III. stolice:

Dovolatel napadá rozsudek dovolacím důvodem nesprávného právního posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.), které spatřuje v tom, že nižší soudy neprávem přiznaly žalobci aktivní legitimaci. Rozhodnutí o této námitce závisí na řešení otázky, zda v důsledku ustanovení pojišťovací smlouvy uzavřené mezi žalobcem a zem. dobytčí pojišťovnou došlo k postupu žalobcova nároku, který mu přísluší z ustanovení §§ 1295, 1323, 1331 obč.

zák. jako poškozenému, vůči dovolateli jako poškoditeli na tuto pojišťovnu.

Podle ustanovení druhého odstavce č. 5 §u 37 pojišť. smlouvy přechází výše uvedený nárok žalobcův ipso jure na ústav. K tomu připojuje však další odstavec pojišťovací smlouvy ustanovení, že ústav je povinen, vydati pojištěnci nezkráceně částku, o kterou převyšuje náhrada ústavu právoplatně přisouzená a osobou za škodu ručící skutečně zaplacená, odškodné pojištěnci ústavem již vyplacené. Nutno tudíž děliti nárok, vůči poškoditeli příslušející, na dvě části: jednak na částku ve výši, která stanoví se obnosem, jenž byl pojišťovnou vyplacen jménem odškodného z poj. smlouvy, a na částku, která z pohledávky po odečtení první částky zbývá.

Není sporu o tom, pokud jde o první část pohledávky, nastává postup nároku poškozeného na poj. ústav; ústav stává se úplným vlastníkem této částky, nastávají zde v plném rozsahu účinky §u 1394 obč. zák., právo poškozeného přenáší se v nezkráceném obsahu i rozsahu na poj. ústav. Jinak má se však věc ohledně zbytku pohledávky. Zde nezbavuje se poškozený své pohledávky ve prospěch poj. ústavu, nýbrž nárok vůči poškoditeli zůstává u něho a toliko vydobytí tohoto nároku přechází na poj. ústav. Zde schází tedy materielní základ postupu a podstatný znak její, totiž účinek, že právo cedentovo přešlo v neztenčeném obsahu na cessionáře, takže právo cessionářovo po cessi je úplně rovno právu cedentovu před cessí. Pojišťovací ústav, vydobývaje na poškoditeli celou náhradu škody, vydobývá vlastní příslušející právo jen, pokud jde o částku, kterou musila jménem odškodného pojištěnci vyplatiti, ohledně zbývající části vystupuje jen jako procurator rei alienae, nedobývaje svoje právo, nýbrž práco cizí a pro cizího. Stanoví-li tudíž poj. smlouva, že celý nárok poškozeného pojištěnce oproti poškoditeli ipso jure přechází na pojišťovací ústav, jedná se ohledně druhé části jen o právní jednání, které zdánlivě má formu cesse, pro skutečnou cessi schází její materielní podklad a účinek, který cesse musí vyvolati. Jest tudíž ve skutečnosti toto právní jednání jen mandatem. Že mandant jest pak aktivně legitimován vydobývati vlastním jménem svoji pohledávku, byť i svěřil její vydobytí pro sebe jiné osobě, není sporu.

V projednávaném případě stanovil soud I. stolice, že škoda žalobci způsobená vyjadřuje se číselně po srážce 1000 Kč, stržené za maso poraženého koně, částkou 5900 Kč. Pojišťovna vyplatila žalobci jménem odškodného z poj. smlouvy částku 3000 Kč. V důsledku výše uvedených úvah jest z částky 5900 Kč

vlastníkem pohledávky ve výši 3000 Kč Zemská dobytčí pojišťovna, zbývající částky 2900 Kč žalobce. Jen částka tato byla žalobcem zažalována a jest předmětem sporného jednání, tohoto.

Jest tudíž žalobce k jejímu vymáhání aktivně legitimován a jest mu legitimace tato neprávem dovolatelem odpírána.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 24. června 1924 R v I 563/24.) *Dr. Rudolf Schreiber.*

Právní význam smlouvy zaručovací podle § 880a), 2. věta obč. zák. k tíži třetí osoby jeví se pouze v tom, že slibující musí bez ohledu na své provinění hraditi plnou náhradu za to, že třetí neplnil, nemá však protismluvník slibujícího nároku na jednání slibujícího, kterým by plnění třetí osoby docílil.

O žalobě fy Heinrich L. proti fě Josef K. uznal obch. senát v P., že žalovaná strana je povinna, dodržujíc smlouvu, do jednoho měsíce postarati se o to, aby žalující strana byla přičleněna k obchodní společnosti R. jako mimostojící velkododavatelka a aby byla jako taková oprávněna jí dodávati zboží za tytéž ceny, zač členové této společnosti jí dodávají.

Rozsudkem vr. z. s. byl rozsudek tento potvrzen. Dovolání strany žalovaného nejvyšší soud vyhověl a napadený rozsudek změnil tak, že se žalobní žádost zamítla.

Důvody: Strana žalující zaujímá sama stanovisko právní, že se žalovaná strana zaručila za výsledek. Jde tedy o smlouvu zaručovací podle § 880 a), 2. věta obč. zák. Právní význam smlouvy k tíži třetí osoby podle tohoto paragrafu jeví se v tom, že slibujícího zavazuje, že ručí za to, že třetí osoba bude plniti a musí bez ohledu na své provinění hraditi plnou náhradu za to, že třetí neplnil. Podle toho nemá protismluvník slibujícího ani nároku na plnění třetí osoby, ani nároku na určité jednání slibujícího, kterým by jeho plnění docílil, nýbrž má toliko nárok na plné dostiučinění, jestliže třetí neplní, ačkoli slibující projevil, že za výsledek své přímluvy stojí. Pro správnost tohoto názoru svědčí také zpráva komise pro justiční záležitosti, 78. příloha k stenogr. protokolům panské sněmovny, XXI sese 1912, str. 143 a 144, že účelem § 880 a) obč. zák. (§ 91 III. nov. k němu), nebylo tak zdůrazniti vyloučení přímého závazku třetí osoby, nýbrž že jím měla býti dána vykládací zásada o povinnostech slibujícímu samému